

Самокосовъ Нѣщо се натжжихте?

Бърмова. Защото незнамъ това сънь ли е или на яве.

Самокосовъ. Сънь се не повтаря. А да се увѣрите че не е сънь азъ...

(Мълчание).

Бърмова. Боже мой, какво стана!

Самокосовъ. Какъ, какво стана! Сърдцата знаятъ.

Бърмова. Но тъй неочаквано! За какво дойдохъ, а какво излѣзе! (закопчава се). Азъ трѣбва да си ходя. За васъ времето е скъпо. Не бива...

Самокосовъ. Какъ бихъ желалъ вѣчно да сме наедно!

Бърмова. Ако това е искрено — ето моята дѣсница.

Самокосовъ. (сграбчва дѣсницата ѝ) Съ една поетеса!.. Тъй обайна... Това прелестно стихотворение, що чухъ преди малко, само разкрива малко рая, който сияе въ душата ви..

Бърмова. Ако това не сж само ласки..

Самокосовъ. Какво искате още?..

Бърмова. Ласкатель!

Самокосовъ. Но искрень.

Бърмова. Кой знае на колко други си казвалъ сжщото.

Самокосовъ. Азъ съмъ сикретъ. Да!... Но кажете ми и вие. Нима за първи пжть чувате такива думи?

Бърмова. (само го погледва укорно).

Самокосовъ. Бихъ желалъ да знамъ. За новитѣ хора това е нищо.

Бърмова. Види се, че си страшенъ ревнивецъ!